



Mar i posa

Michaela Rozbrojová

Jak se ze mě stal hipisák

● ■ pointa

Mariposa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



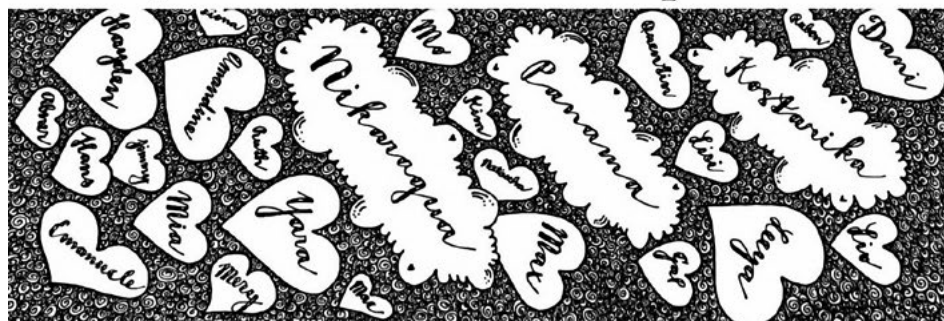
Michaela Rozbrojová
Mariposa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.





Jak se ze mě stal hipísák



Michaela Rozbrojová

● ■ pointa

2024



Poděkování

Z celého srdce bych chtěla poděkovat své rodině, jež mě celou dobu podporovala jak psychicky, tak finančně.

Mámě za to, jak mě dokázala dostat na nohy, když mi bylo ouvej, přestože mě chtěla mít už dávno doma. Za pocit jistoty, která mi mnohdy chyběla. Za lásku. A, ach božíčku! Za život.

Tátovi za bezpodmínečné pochopení a souznění. Za slova podpory a lásky. Za ujištění, že ať udělám cokoli, vždycky budu jeho hrdinkou.

Elišce za sesterskou lásku, která byla cítit na míle daleko. Za vyslechnutí všech mých eskapád a za smích, který moje černé chvíle zabarvil růžově.

Babičce za oporu a schopnost napsat mi ve chvíli, kdy to bylo potřeba.

Ostatním členům rodiny, kteří se mnou prožívali každý den, jako by tam se mnou byli.

Všem dobrým duším, jež se nezdřáhaly kontaktovat mě v průběhu mé cesty a dodaly mi novou sílu na překonání překážek, s nimiž jsem v té chvíli bojovala.

A v neposlední řadě všem úžasným donátorům, kteří finančně podpořili mou cestu a sáhli na své úspory. Tomovi Slavíkovi (mému anděli strážnému), Barče Kotkové, Eličkovi, Tomovi Dufkovi, Káje Svobodové, Domčovi Hartmannovi, tetě Jarušce, babičce Marcelce, Jožkovi Můčkovi, Kristýnce Maradové, Ivance Michálkové, Marku Huberovi, Hyňovi Vašíčkovi, Domče Nekardové, Mišičce Šaušové, Barče Lovecké, Anetce Ingrové, Nikolce Dudové, Kátě Macháčkové a mimo záznam i Honzovi Kuthanovi (bez jehož pomoci bych se domů nedostala dříve).

Velké díky patří také všem duším, jež jsem poznala v průběhu svého cestování. Vy všichni jste naplnili mé srdce láskou a vírou, že to zvládnou dotáhnout do konce. Jste neskuteční a neuvěřitelní.

Děkuju, děkuju, děkuju!

Mohla bych tento příběh začít slovy: „Bylo nebylo, žila jednou jedna dívka s velkými sny, co se rozhodla je naplnit, napsat o tom a posadit celé Česko na prdel...“ Nicméně tento příběh není tak docela o mně. Je o pravém přátelství, lásce a víře zvládnout nemožné.

„Když si něco přeješ, celý Vesmír se spojí, abys to mohl uskutečnit.“

Paulo Coelho

Všechny ceny budu uvádět v českých korunách, aby vás to nepletlo.

Pro ty, které zajímá místní měna:

kostarický colón (CRC) = 0,046 CZK

nikaragujská córdoba (NIO) = 0,64 CZK

pro Panamu je to americký dolar (USD) = 23,40 CZK

Jak to všechno začalo

Nedovedu přesně určit, kdy jsem uslyšela první volání světa. Pravděpodobně to bylo v sedmé třídě na základní škole, kdy jsem se uzavřela do sebe a nechtěla chodit mezi lidi. Vzala jsem si do hlavy, že jednou vycestuju do Norska a budu tam meditovat (ač jsem neměla páru, jak se to dělá, a možná ani, co to přesně je).

Sny se postupem času a s věkem měnily. Klasicky přišla vidina Ameriky, poněvadž jsem obětovala spoustu hodin svého života sledování *Sexu ve městě*. Následovala Indonésie, neb to bylo trendy. Japonsko, protože rozkvetlé sakury. Kanada, národní parky. Pacifická hřebenovka, neboť Lucie Kutrová alias Holka s Bucket listem...

Plánovala jsem si toho tolik, a přesto se nic z toho nestalo. Zaprvé jsem byla moc mladá, takže mě máma pustila sotva vlakem do Ostravy. Zadruhé nejvyšší částka, která se kdy objevila na mém kontě, byla patnáct tisíc.

Po gymnáziu v roce 2018 jsem se sbalila a odletěla s přítelem na osm měsíců do Anglie jako au-pair. To byl zásadní zlom, poněvadž mi došlo, že cestování není tak těžké, jak se o něm mluví (většinou mezi lidmi, kteří dojeli nejdál do Jugošky).

Když podniknete takovou cestu, domů se vracíte jako nový člověk. Každá cesta vás posune o kousek dál. Dá vám nový rozhled, strhne klapky z očí a naplní srdce láskou a zvědavostí. Nicméně! To neznamená, že se totéž děje i společnosti, do níž se vracíte. Zpravidla vás hned po příjezdu čeká šok, že je všechno naprosto stejný.

Po návratu z Británie jsem se tedy poslušně vrátila do vzorce škola-práce-partner-dům-svatba-děti-dožít. Ne že by mi to tehdy vadilo. Člověk má rád pocit jistoty, stability, normálnosti. Byli jsme mladí (a ještě jsme, že ano), takže první bydlení bylo velké téma. Nekonečné nákupy nábytku a zbytečností, které v konečném měřítku nepotřebujete. Výběr zaměstnání. Nástup do práce!

Za nějakou dobu mi došlo, že mám v srdci díru jako vrata, ale nedokázala jsem identifikovat její původ. Postupně jsem začala mazat jednotlivé body ze zmíněného vzorce, jen abych je následně zase doplňovala zpátky.

Z prvního zaměstnání jsem se přemístila do druhého, z jednoho pokoje jsem se odstěhovala do samostatného bytu. Pocit spokojenosti samozřejmě přišel v obou případech, ale nikdy ne trvalý. Teď si můžete říct: „Co by ta holka ještě chtěla?“

Ono je to asi o nastavení hodnot a přístupu k životu. Mě tento zavedený systém vždycky děsil.

Poprvé mi došlo, že se chci vrátit do světa, v roce 2021. Dala jsem si rok, abych našetřila nezbytné finance. Bez úspěchu. Přestěhovala jsem se tedy podruhé v domnění, že vlastně cestovat nemusím, jen asi potřebuju změnu.

Blbost! Svým touhám a snům můžete utíkat, jak chcete, ale stejně vás vždycky doženou. Pak je na vás, jak se k tomu postavíte.

Onen moment konečně přišel 24. listopadu 2022. Ucházela jsem se o místo au-pair u jedné české rodiny ve Švýcarsku, všechno šlo hladce a oni už počítali s tím, že na začátku nového roku nastoupím. Ale! Znáte ten pocit, kdy už víte, že je něco špatně, a srdce vás táhne jiným směrem?

V záloze jsem měla šílený plán. Odletět do Kostariky. Bez jakéhokoli *skutečného* plánu. Trvalo mi přesně dvacet čtyři hodin, než jsem se rozhodla svůj vnitřní hlas poslechnout. Švýcarsko jsem zrušila a začala hledat letenku.

Tento proces byl asi nejtěžší, protože v momentech, kdy se rozhodnete udělat takový krok, vás okolí začne přesvědčovat, jaký je to nesmysl. A hlavně jak velká je pravděpodobnost, že tam na druhém konci světa umřete.

Věřte mi, moc dlouho nepřemýšlejte a jednejte!

Po zakoupení letenky se všechno obrátilo naruby. Dala jsem výpověď, přes den jsem za sebe hledala náhradu do bytu a noci trávila střídavě v euforii a strachu.

Dovolím si odkrýt vám kousek hlasové zprávy z této doby (a upozorňuju, že nemám rozdvojenou osobnost, jen si občas povídám

sama se sebou, abych si v budoucnu mohla uvědomit, jaké jsem byla trdlo):

„Bojíš se? Ale ty moc dobře víš, Míšo, že poletíš! Protože chceš! Stane se to, ale musíš to ustát a bude to těžký... Lidé s tvou cestou nebudou souhlasit! Ale odletíš do Latinský Ameriky a bude to skvělý a zvládneš to. Víš dobře, že je to správný, bez ohledu na to, co ostatní říkají. A víš, co ještě? Je mi fuk, co říkají, a tobě by mělo být taky...”

A tak mi to taky začalo být fuk.

Přípravy

Člověk by si řekl, že do Kostariky potřebuje tak maximálně bikiny (holka) a sluneční brýle (všichni). Jenže v džungli možná nebude pořádku sucho a vedro! Dilema, co si sbalit, mě tedy zaměstnávalo dobrých pár dnů. A nakonec, abych byla upřímná, jsem se stejně sbalila docela na hovno. Chybami se člověk učí.

Abych to upřesnila.

Všechno jsem nacpala do batohu značky Deuter o objemu 24 litrů, neboť jsem chtěla letět jen s příručním zavazadlem a tento splňoval dané velikostní normy.

Co bylo uvnitř:

- 3x kratásky
- pláštěnka
- malá péřovka (využita pouze na letišti kvůli chladu klimatizace)
- 2x mikina
- kšiltovka (ztracena na letišti v Madridu)
- 5x tričko s krátkým rukávem
- termotričko s dlouhým rukávem (spáleno v Nikaragui)
- legíny (žádné kalhoty)
- pyžamo (byla to moje první velká cesta, pochopte)
- tričkové šaty
- 3x tílko
- plavky
- spodňáry
- ponožky
- větrovka
- čelovka
- maska na spaní
- sluneční brýle
- mýdlo na ruční praní

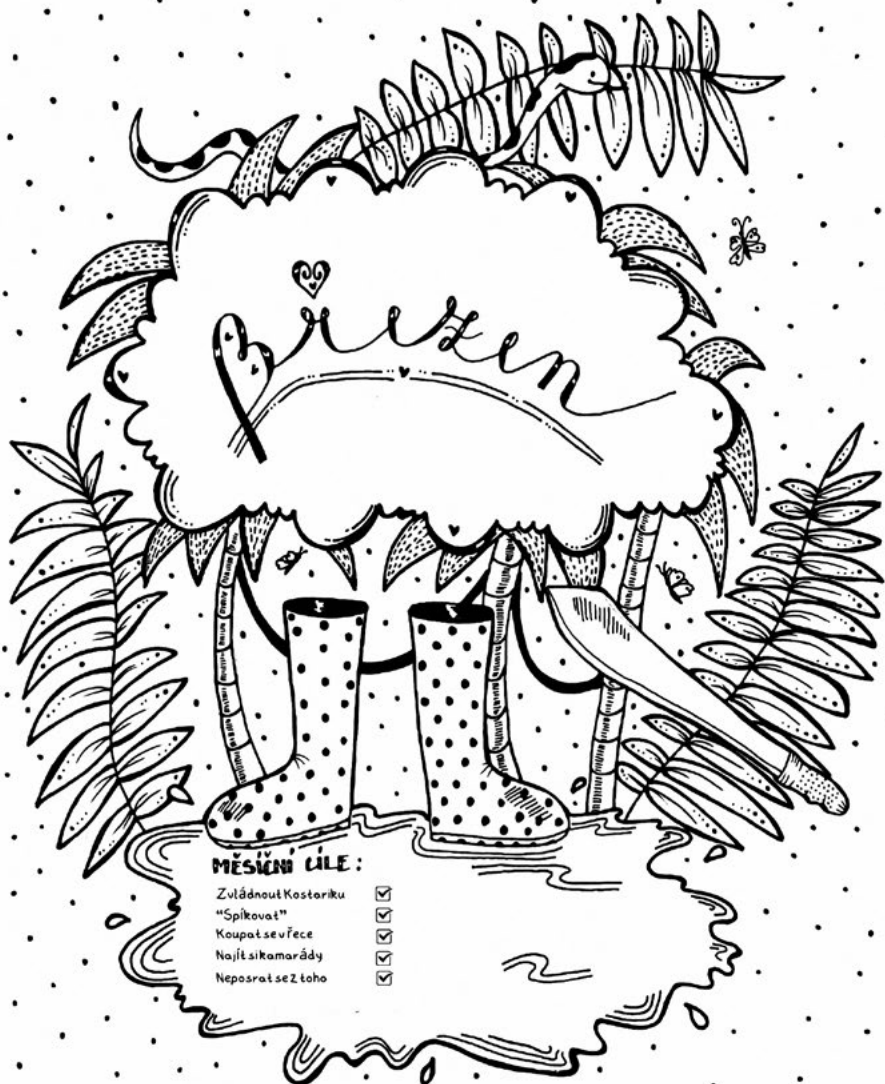
- *plátěná taška*
- *mezizubní kartáčky*
- *lékárnička (využity pouze náplasti)*
- *španělsko-český slovníček do kapsy (otevřen dvakrát)*
- *diář*
- *andělské karty (vím, ale opravdu byly využity)*
- *talismany*
- *notebook*
- *powerbanka*
- *náhradní telefon*
- *kniha o Kostarice (tohle, prosím, nedělejte)*
- *základní kosmetika*
- *puntíkový deštník (znáte již z mých příběhů z Itálie)*
- *žabky*

Chci podotknout, že jsem nedisponovala žádným značkovým a funkčním oblečením. Jednalo se o to, co šatník dal. A taky nechápu, jak se mi to tam všechno vešlo!

Co uvnitř nebylo, ale mělo být:

- *knihy nebo čtečka (hodně, hodně moc chyběly)*
- *nepromokavá bunda*
- *hamaka*
- *nůžky na nehty*
- *dioptrické brýle (neptejte se)*





*A tak se ponořím do svých snů
Oči otevřené, ale přesto spící
A srdce k nebi volající
Ať alespoň dnes ta hvězda nevyhasne
A na co září, ať je krásné
I po mrknutí oka
Jako kapka deště padající do potoka
Jako světla tančící si nebesy
Jako barvou vyzdobené výkresy
Jako vůně čerstvé kávy
A nadšení z radostné zprávy
Že není to sen
Leč nakonec přece jen
Kouzlo, skryté v nitru všedních dnů*

Madrid

Moje cesta začíná ve 4:30, kdy si naposledy (pro sichr) natáčím vlasy, balím růžové pyžamo a s nákladem v ruce (neboť na všechny nezbytnosti byl můj příruček malý a za extra luggage přece platit nebudu) cupitám na autobus do Vídně.

S nadšením zjišťuju, že nejsem jediná, která svítí všemi barvami. Potřebný oděv prostě sladit nejde.

Cestu všichni prospali. Někteří zaspali a ocitli se na místě, kde nechtěli být (to zcela výjimečně není můj případ).

Po útratě v letištním baru a zjištění, že mám boarding pass s předností nastupování, stojím jako dement dalších třicet minut před gate, protože letadlo ještě není ready. K mému štěstí aspoň přijímají mé příruční zavazadlo, i když je rozměrově lehce nad limitem. Prošla i skupina Čechů, kteří jsou... no, řekněme spíše hodně přes limit.

Tady si troufám říct, že právě jejich přítomnost byla prvním a jediným velkým traumatem, které mě během celé dlouhé cesty čeká.

Po třech hodinách náruživých skřeků, popěveků a nevhodných poznámek konečně přistáváme v Madridu. Potlesk. *Gracias!*

Nasedám do taxíku, jehož řidič za sedmiminutovou jízdu požaduje sedm set korun. Tak díky mistře.

Nevadí. Už jsem tady a těším se na hostitelku, která je prý velmi výřečná a společenská.

Je to tak. Když pomineme fakt, že mluví pouze španělsky.

„*Hablas español un poco?*“ ptá se.

„*Pokíúúúto,*“ odpovídám nesměle a pak už jede google překladač na plné obrátky.

Jelikož mě zítra čeká velmi dlouhý let, zvažuju, že zůstanu v pokoji a budu odpočívat.

Ale venku svítí slunce, ptáci zpívají... a jsem v Madridu!

O hodinu a půl později se procházím krásným parkem, snažím se naposlouchat španělské konverzace (marně) a hledám nejbližší